

Salzburg élménybeszámoló

2025 tavaszán lehetőségem nyílt Erasmus-ösztöndíjjal fél évet tölteni a salzburgi Paris Lodron Egyetemen. Régóta szerettem volna megtapasztalni, milyen külföldön tanulni, és kihasználni ezt az egyedülálló lehetőséget nemcsak szakmailag, hanem személyesen is. Maga a jelentkezési procedúra megtanított arra, hogy mire kell ügyelni egy apró lépésekből álló adminisztrációs vagy regisztrációs folyamat során. A német nyelv miatt választottam Ausztriát, Salzburgot pedig a város szépsége miatt. Jó választásnak éreztem egy kisebb várost – Budapest után kíváncsi voltam, milyen a hallgatói lét egy ilyen, kisebb településen.

Miután értesítettek az ösztöndíj elnyeréséről, az első dolgom az volt, hogy lakhatást keressek. Úgy gondolom, ez nemcsak Ausztriában, hanem bármely más országban szűk keresztmetszetet jelent. Emiatt én is nagyon korán, kilenc hónappal korábban adtam be a jelentkezésemet az összes elképzelhető kollégiumba. Utólag jó döntésnek bizonyult a kollégium, mert ott könnyebb ismeretségeket kötni, és együtt mozogni az új barátokkal. Nagy szerencsémre egyszemélyes szobát kaptam, saját fürdővel és konyhával. A közös konyha és fürdő önmagában nem lett volna probléma, de a saját szobát nagyon fontosnak éreztem. A lakhatás alapvetően meghatározza az Erasmus-élményt. Ha jó helyen laksz, valóban otthon érezheted magad, és úgy élheted meg, hogy tényleg részese vagy az adott országnak. Akik viszont nem voltak elégedettek a szállásukkal, gyakran egyfajta ideiglenesség-érzéssel töltötték a félévet – mintha csak egy hosszú, átmeneti táborozáson lennének.

A kollégiumi élet megtanít az együttélésre és a konfliktuskezelésre, hiszen nagyon különböző kulturális háttérű emberek élnek együtt – akarva-akaratlanul. Ezért tartottam különösen fontosnak, hogy saját szobám legyen. Amellett, hogy legyen egy hely, ahol kifújhatom magam, nehézséget jelenthet, ha például a szobatárs másként tekint az éjszakai pihenésre, vagy eltérően vélekedik a rendszeres takarítás szükségességéről.

A kollégium épülete

A multikulturális együttélés természetesen sok örömet is rejt. Egyik este például egy marokkói társaság báránybarbecue-t süített a kollégium udvarán, és minden arra járót megkínáltak. Így beszélgetésbe elegyedtünk – különösen hasznos volt, mert egyszerre beszélhettem németül és angolul. Az egyetem falain kívül jellemzővé vált, hogy az úgynevezett Hochdeutschot és Cambridge-angolt félretéve sokszor kevert angol–német nyelven, szinte kézzel-lábbal kommunikáltunk. A kötetlen társalgásokban alapvetően az angolt használtuk, hiszen mindenki elég magas szinten beszélt.

A mobilitás program alatt német nyelvtanfolyamra jártam. Ez egyrészt fejlesztette a nyelvtudásomat, másrészt lehetőséget adott arra, hogy olyan barátokat találjak, akik hasonló szinten beszéltek a nyelvet. Közösén úgy döntöttünk, hogy az órákon kívül is németül beszélünk, és együtt fedeztük fel a helyi különlegességeket – például megkóstoltuk a híres Salzburger Nockerl nevű süteményt is.

Salzburger Nockerl

Az ország és a város közös felfedezése szorosabbá fűzte a barátságokat. A városi programokon túl az Alpok festői tájain tett kirándulások is valódi közösségformáló élmények voltak.

Annak ellenére, hogy nem tudtam részt venni a bevezető héten, a beilleszkedés nem okozott problémát. Ahogy sokan mondják, valóban életre szóló barátságok születnek – az elmúlt négy és fél hónap is ezt igazolta számomra.

Szerencsére Salzburg városa és az Erasmus-közösség is számos programot szervezett.

Az Erasmus fő célja természetesen mégiscsak az egyetemi tanulmányok elmélyítése. Mivel magyarországi tanulmányaimat sem szüneteltettem, tudatosan úgy választottam ki az Erasmus-félévet, hogy azzal párhuzamosan, otthon éppen ne a legnehezebb tananyaggal kelljen megküzdenem.

Szerettem volna a külföldi életet nemcsak teljesíteni, hanem megélni is – nem pedig állandó szoba- és könyvtárfogságra ítélni magam. Az oktatás más szemléletű volt, mint otthon. Itt a professzorok nagy hangsúlyt fektettek az évközi munkára: az osztályzat nagy részét a beadandók, előadások és az órai részvétel adta. A vizsgák nem voltak olyan meghatározók. Az órákon arra törekedtek az oktatók, hogy valóban bevonjanak minket: például az egyik óránkon tárgyalás-szimulációt tartottunk, ahol egy adott országot kellett képviselnünk és közös megegyezésre jutnunk. Ez különösen izgalmas volt, és kezdetben elképzelésem sem volt, hogyan érdemes felkészülni egy ilyen feladatra. Az állandó szereplési helyzetek segítettek leküzdeni a nyilvános beszédetől való félelmet.

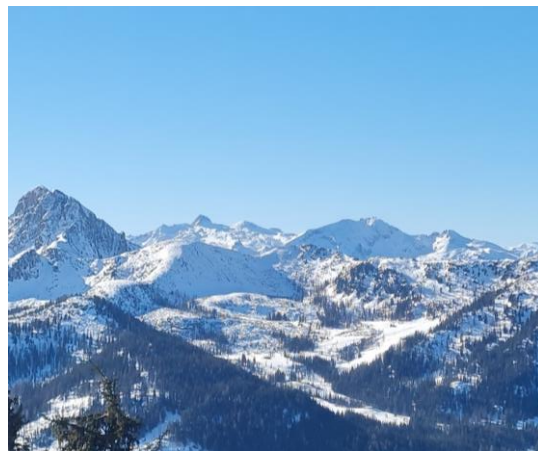
Az órák hetente egyszer, háromórás blokkokban zajlottak, opcionális szünettel. A félévet kevésbé jellemezték az előadások, inkább a kisebb létszámú szemináriumi jellegű órák voltak túlsúlyban. A tananyagot tartalmazó diákat a tanárok előre feltöltötték, és azt preferálták, ha figyelemmel követjük az előadást ahelyett, hogy végig jegyzetelnénk.

Többször is voltak vendégelőadók, legutóbb például Anthony Kennedy, az Amerikai Legfelsőbb Bíróság korábbi bírása tartott online előadást a nyári egyetem keretében, amelyre bárki beülhetett.

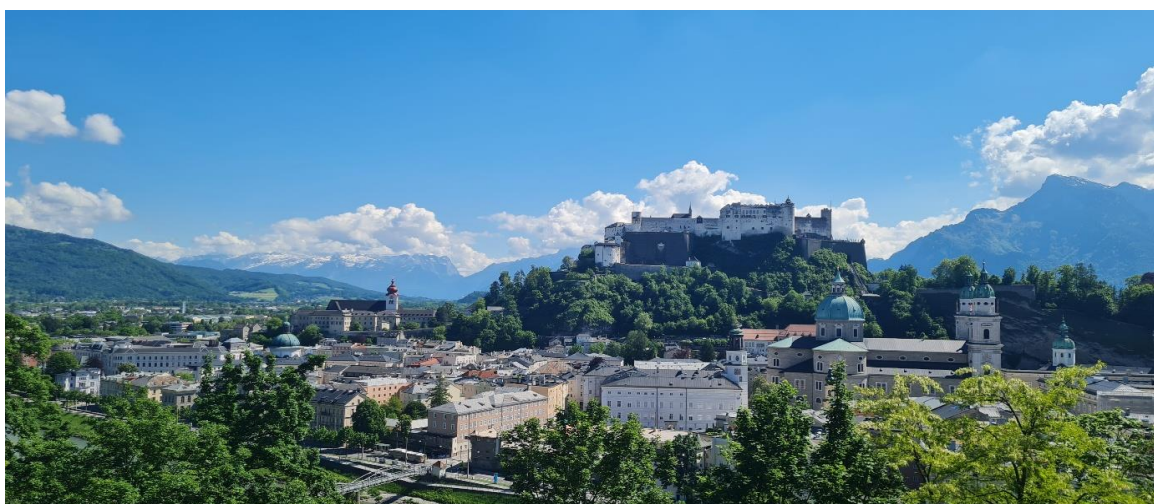
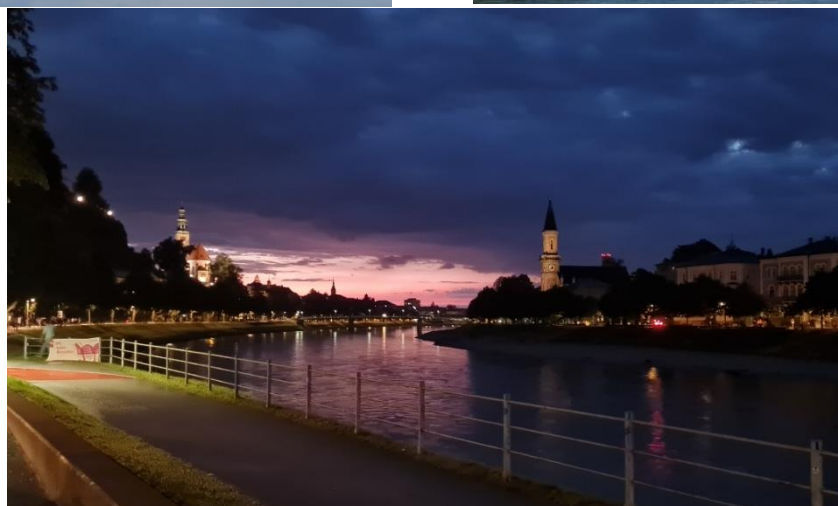
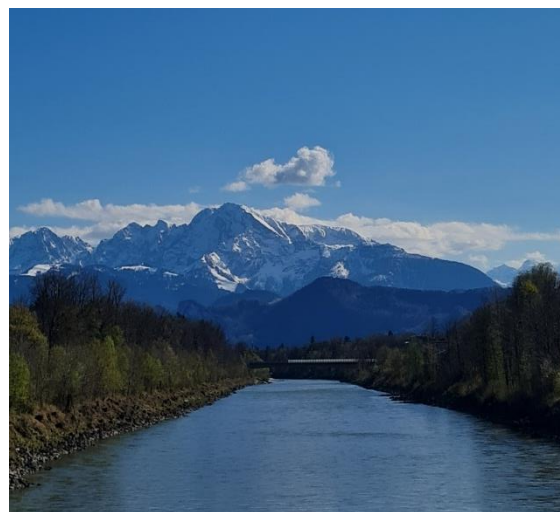
Az egyetem épülete

Ausztriához számomra hozzátartozik a síelés is, amely könnyen megvalósítható vonattal vagy busszal. Salzburgtól nem messze található például Schladming vagy Kitzsteinhorn., ahová az helyi ESN-csoport rendszeresen szervezett kirándulásokat és közös síeléseket is.

Schladming

De maga a város és közvetlen környezete is lélegzetelállító.

Az Erasmus programot – és különösen Salzburgot – mindenkinek szívből ajánlom. Az ember rengeteget tanul ez idő alatt, és talán a legtöbbet önmagáról. Őszintén mondhatom: ez a négy és fél hónap életem eddigi legmeghatározóbb élményévé vált.